

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Braun Ferenc

Fosztogatják a temetőket

Az Újság

Bn

1924. 11. 26.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.61

Hely

Idő

"1924"

Személy

— Fosztogatják a temetőket. (Levél a Szerkesztőhöz.) Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Közállapotaink, a főváros lakóinak borzasztó erkölcsi lezüllesztése jellemző esetek ismétlődnek egyre gyakrabban az utóbbi időben. Fosztogatják a pesti temetőket. Alig mulik el nap, hogy valamelyik temetőből el ne tűnjön egy-egy délszaki növény, értékes virágváza, vagy szoborcsoport, amelyekkel gondos kezek díszítik fel hozzátartozóik féltve őrzött sírhantját.

Ezekről a lopásokról a rendőrség talán mit sem tud. A károsultak természetesen a temetőigazgatósághoz fordulnak panaszukkal, ahol rendszeren azt a választ kapják, hogy «a legérélyesebben fognak nyomozni az eltűnt holmi után.»

Nem tudom, hogy a temetőigazgatóság tényleg erélyes nyomozást folytat-e, vagy egyáltalán érdeklődik-e ezek után a sajnálatos jelenségek után, tény azonban, hogy ha csak a hozzátartozók meg nem találják valamelyik virágüzlet kirakátában eltűnt holmijukat (mert erre már volt néhány példa), úgy nem történik a lopás ügyében semmi.

A fővárosnak óriási haszna van a temetőből. Egy közönséges sírhelyért három-négy millió koronát kap a város, míg az ugynevezett kiváltságos parcellákban — amely miben sem különbözik a többiétől — 15—20 millió koronát kérnek egy sírhelyért. De sűrűn van arra is eset, hogy egy-egy szebb sírhelyet 250—300 millióért adnak el.

Ilyen körülmények között joggal el lehetne várni a várostól, hogy ne csak a horribilis pénz szedje be, hanem némi felügyeletet is gyakoroljon a temetőkben. Halottak napjáig még csak tűrhető a helyzet, mert minden parcellában legalább egy ember van, aki vigyáz a sírokra és öntözi azokat — természetesen csak akkor, ha ezért külön befizetnek a temető kasszájába. Nem akarok most azzal foglalkozni, hogy ez az egy ember milyen kevésbé teljesítheti kötelességét olyan óriási területen, itt csak azt akarom megjegyezni, hogy halottak napja után ezt az egy embert is szélnak eresztik és a sírok tavaszig minden felügyelet nélkül maradnak. Ha tehát az őszi át még maradt a síron valami csinosabb mécsstartó, Krisztus-szobor, vagy más díszítés, akkor ez már teljesen szabad prédája a temetőben csavargó tolvajoknak.

A temetőigazgatóság a struccmadár védekezési módjához hasonlóan menti magát. A temető kapujában ugyanis őr áll, akinek kötelessége ellenőrizni, hogy mit visznek ki a temetőből. A kapus kijátszására azonban igen sok mód van. A zsebbe és kabát alá rejthető dolgokat például akárki kiviheti, mert hiszen a kapus nem motozhatja meg a temető látogatóit. De a nagyobb tárgyak kivitele sem okoz különösebb gondot. A kerepesi temetőben például aki igazolja, hogy befizetett ültetésért, az a kertészeti irodában engedélyt kap virágjai kivételére. Ezzel az engedéllyel az illető kiviheti a temetőből akár a legszebb pálmát is, mert az irodából senki nem megy vele és senki nem ellenőrzi, hogy tényleg a sajátját viszi-e ki. De a bejáratosak egyszerűbb módon is kicsempészthetik, amit akarnak. A temető köztemető-úti oldalán ugyanis olyan alacsony a kerítés, hogy bárki egész kényelmesen kiadhat kívül álló cinkostársának akár egy egész síremléket.

Az itt elmondottakból világosan kitűnik, hogy ha a temetőigazgatóság a sírokat nem őrizteti, úgy a kapu ellenőrzésével már nem ér el eredményt. Szerény véleményem szerint az volna a leghelyesebb, ha az igazgatóság legalább néhány napig detektíveket helyezne el a temető különböző részein, mert szilárd meggyőződése, hogy ha elfognák azt a néhány elvetemült embert, akik ngvlátszik már mesterségesen ülni a temető fosztogatást, akkor végleg megszűnne ez a tartálatlan helyzet a temetőkben.

Még csak azt akarom megjegyezni, hogy feleségem sírjáról két váza és négy színes mécsstartó poháron kívül eltűnt egy chamereups pálma is, amelyet Dél-Amerikából hoztam és amely nekem nagyon kedves emlékem. Felkérem azt, aki esetleg teljes jóhiszeműséggel meqvette ezt a pálmát, juttassa el azt Az Újság szerkesztőségébe, ahol bőségesen megráztam a kárát.

Levelem lekötéséért fogadja Szerkesztő ur hálás köszönetemet. Braun Ferenc.

Székesfővárosi házinyomda 1923